

[CRÒNICA del JUDICI] La Fiscalia en fals: dels testicles als compliments dels Mossos

written by Lluís Busquets | 8 de maig de 2019

□□□Ahir, dimarts 7-V, continuaren declarant en el macrojudici els ciutadans apallissats en diferents col·legis electorals l'1-0. Als fiscals no els agradava gents sentir els seus relats. A l'Institut Pius Font i Quer de Manresa, segons **Joan Porras** (l'estudiant conegut com "Joan BonaNit!", perquè cada dia la desitjava als presoners de Lledoners), els ME, després de parlar amb tres advocats, es van endur les urnes sense violència; és a dir, van complir amb el "dispositiu unitari" (en contra, un cop més de **Pérez de los Cobos**). A l'Escola El Castell de Dosrius van tirar a terra i arrossegar la declarant, **Virgínia Martínez**, a la qual van enregistrar sota amenaça: "*iEsta se va a enterar!*". La gent, allà, es planyia amb laments. Pitjor: allí mateix, quan l'alcalde, només d'arribar els agents, va voler parlamentar-hi, l'atropellaren segons **Carme Budé**. A Canyamàs, segons **Pere Sitjà**, acularen contra la paret els presents al centre de votació i estiraren les dones; quan va voler ajudar a una noia que anava amb crosses caiguda, un agent es quedà amb la seva camisa a les mans de tan fort que l'estirà, el pegà amb la porra al cap, a l'espatlla i cuixa i li ventà coces al ventrell de la cama. Al Servei Municipal d'Ocupació (SMO) Sant Narcís de Girona, els agents policials van deixar els bombers calents de veritat, segons **Martí Carreras**; quan es demanà parlar amb algun comandament se'ls respongué que no era el moment. Al col·legi Víctor Català de Barcelona, a **Pere Font**, assegut a terra, el van alçar pels testicles i el van deixar a anar a terra; a un company, el van alçar per les orelles. Tractaven els ciutadans

com si fossin sacs de patates...

Davant d'aquest panorama indigest, l'estratègia fiscal era més aviat pobre i repetitiva. Semblava com si se sorprenguessin que la gent s'hagués autoorganitzat i visqués el referèndum de manera il·lusionant i festiva. I que els ME complissin l'acordat. Repetien les preguntes (quan no hi renunciaven) com lloros: qui li va notificar el centre de votació? Què feien els ME? Els dirigents polítics instaven a votar? No sabia que estava prohibit? Per què no permetien complir l'ordre judicial del TSJC? Sabia perfectament, la fiscalia, que estava en fals. Els centres de votació eren els de sempre i no calia que ningú instés a votar. Només deixaven anar l'ham per pescar incauts: una cosa era que el referèndum fos prohibit i l'altre suspès. I, ves per on, quan demanaven si els votants no sabien que les FCSE complien l'ordre de la magistrada del TSJC, s'oblidaven sempre de dir que havien de fer-ho sense alterar "la convivència ciutadana". I això és el que exigia la jutgessa **Mercedes Armas** del TSJC.

Seguint la crònica, **Joan Porras**, l'estudiant Joan BonaNit –avui s'ha donat a conèixer i ha volgut saludar els acusats fins que un funcionari li ha tallat les encaixades de mans–, va fer nit al centre de votació i declarà que van fer acte de presència "un grup d'encaputxats que van cridar *¡Viva España!, ¡Hijos de Puta!* i *¡Os vamos a matar!*". Els consideraren perillosos i, per això, tornaren a dins de l'Institut Pius Font i Quer de Manresa. "Si votar és un delicte, aquí hauríem d'estar asseguts dos milions de catalans", ha contestat a la fiscal **Consuelo Madrigal**, que les veia quadrades **Virgínia Martínez**, votant a l'Escola El Castell de Dosrius (Maresme), tornà sobre els seus passos quan anava a dinar amb la seva mare gran, perquè va veure arribar furgons policials de la GC. No la van tornar a deixar entrar al col·legi on tenia marit i fill; va entrar en pànic en veure la seva formació. La van rebotre per terra. Volien prendre-li la bossa per agafar-li la documentació, però s'hi va negar perquè no havia fet res. Li

van dir allò de “*Se va a enterar*” i la van enregistrar. Van començar a insultar-la, però en no deixar anar la bossa la van deixar estar. Estava histèrica i quedà muda fins que no va poder abraçar els seus. Des d'aquell dia és la impulsora de l'associació d'afectats per la violència de l'1-0. El fiscal **Cadena** li volia fer el retret de per què anava a votar, si la consulta era il·legal, i **Marchena** no ho ha permès. No entenia la decisió personal d'exercir el dret a vot com un dret fonamental. **Pere Sitjà**, que va ser present al Casal de les Cotxeres de Canyamars, a Dosrius, assegurà que fou dels aculats a la paret per la GC i, quan va seguir la muller de la qual el separaven i va voler ajudar una noia impedida que era a terra, va ser colpejat. **Carme Budé**, votà a l'Escola El Castell de Dosrius, on era des de les 7 del matí, per no perdre's detall. Va veure arribar l'urna i tothom estava emocionat. Quan els van avisar que arribaven els GC, es van posar al porxo de l'entrada, des d'on l'alcalde no va poder parlar amb cap responsable i fou atropellat abans els agents no repartissin llenya a tothom. Ella hauria anat a votar on fos. No va sentir que la gent insultés cap agent fins a la sortida, després de la pallissa rebuda. **Martí Carreras**, que va votar al Servei Municipal d'Ocupació (SMO) Sant Narcís de Girona, quan van veure per la xarxa les càrregues dels CFSE van mirar de donar fortalesa als presents i van parlar de separar ancians i nens de les cues, com així van fer. Com a ex-president de l'Associació de veïns del barri li demanaren una certa mediació. Els que en feien, de cua, es van replegar davant la porta principal per dificultar l'entrada dels agents, cridant “Votarem!”, però aquests van esbotzar una porta lateral, de manera que van pegar la gent de dins a discreció, la qual cridava, gemegava i plorava. Els agents no volgueren parlamentar amb ningú. En arribar els bombers, van voler separar els ciutadans dels agents, però van rebre de valent: a un li van trencar el braç amb una porra. Es van endur paperassa del SMO, però no les urnes. I deixà les coses clares: “No enteníem per què votar era un problema. Ni tampoc que per evitar una votació, s'ataqués la ciutadania.” Per la

seva banda, **Pere Font**, que votà al CEIP Víctor Català de Barcelona, explicà que hi va haver recitals de poesia i altres activitats la nit abans. En entrar els agents sense mostrar cap ordre judicial – “almenys eren vuit dotacions policíiques”–, els votants es van tancar en una aula, curulla de gent, la qual només cridava “Votarem!”. Ell s’estava, amb d’altres, assegut ran de porta. Els agents portaven un mall i unes tenalles que brandaven sobre el seu cap. Fou alçat pels testicles i deixat anar a terra, on fou arrossegat fins al carrer. Encara una dona policia li donà un cop de puny a la cara. Tractaven els ciutadans com sacs de patates o paquets. A un company el van alçar per les orelles. Li feia molt mal un braç: l’atengueren a un CAP i l’actuació policial d’aquella jornada és al Jutjat número 7 de Barcelona. Tot seguit declarà **Josep Fort i Padró**, que votà al local social de l’Ajuntament de Cànoves i Salamús (Vallès Oriental), un lloc de 3000 habitants. Els ME es presentaren a les 6 del matí dient que havien de tancar el centre, però la gent no els ho va permetre. Van voler fer la clausura tres o quatre vegades més, però sempre s’adonaren que haurien d’haver usat la força contra la gent que estava la mar d’autoorganitzada. Davant d’aquelles evidències, els acusadors renunciaren a fer cap pregunta. Seguí declarant **Mercè Alegre**, que va ser a l’Escola La Llotja del C/ Ciutat de Balaguer de Barcelona. No pensava passar-hi la vigília, però hi havia activitats molt bones com de fotografia, arts gràfiques, serigrafia, i les filles s’hi van voler quedar. Així organitzaren el dissabte anterior a la votació. Els ME els van dir que haurien de desallotjar, però no els van fer cas. També arribaren dues vegades l’1-0 els furgons dels CFSE, però s’adonaren que era impossible passar i entrar sense una gran violència i van desistir. Explica la jornada com un dia d’il·lusió i alegria. El fiscal **Moreno** només demana, decebut, com si esperés més tonyines: “Així les FCSE no van poder entrar?” “No.” “No hi ha més preguntes”. I així s’arribà al recés del matí declarat pel president.

Els testimonis reprengueren amb **Víctor Manuel Suñé**, professor

d'universitat que votà a l'Institut l'Alsina de Barcelona. Va passar la nit anterior al centre electoral, on l'AMPA havia organitzat activitats i s'hi va apuntar. No es van personar GC ni PN. Els ME, sí. Els van dir que havien de tancar i desallotjar el centre poc abans d'obrir el col·legi, però s'hi negaren. Ja eren centenars de persones i els ME s'adonaren que haurien d'emprar la força. No hi va haver cap enfrontament dialèctic ni físic amb ells. La jornada matinal s'acabà amb la declaració de Joaquín Vallés, empresari tortosí del sector de Telecomunicacions. Va votar a l'antiga seu del Banc d'Espanya a Tortosa, avui centre de la UNED. Allí no es va presentar cap equip de la PN ni de la GC. Els ME, sí. A quarts de set del matí, quan ja hi havia gent al col·legi, amb cafès i pastes, es presentà una parella, demanà per algun responsable, se'ls digué que no n'hi havia cap i que no pensaven desallotjar el local i van aixecar acta de la situació. S'adonaren que no podien entrar sense alterar la convivència ciutadana. Es va poder votar. Els ME van romandre allà tot el dia i, a la tarda, tornà una parella dient que havien de clausurar el centre. Se'ls va tornar a negar la possibilitat de fer-ho a les bones. Hi havia molta gent. Segons Vallés, no hi va haver cap violència sinó una gran festa. Era claríssim: els ME foren els únics a complir ordre a la Magistrada: intervenir tot preservant "la convivència ciutadana" per damunt de l'eficàcia. Fiscalia no sabia quina cara posar. **Marchena** clausurà la sessió fins a les 4 de la tarda.

A les quatre en punt declarà **Jordi Cuyàs**, que votà al centre Pacs del Penedès (Alt Penedès). De nou només explica que, passat l'1-0, hi va haver pintades al poble tipus "*Os enviaremos a Estremera*". De les acusacions, no pregunta ningú. El següent, **Antonio Taulés**, coordinador industrial i treballador d'una empresa tèxtil, votà a l'Escola Joventut de Callús del Bages, on va ser des de les 5 del matí –"per salvaguardar els nostres drets", va dir– fins que en sortí la GC, moment en què va anar a votar a un altre lloc. Inicialment, per fer cua a la votació, es donava preferència a

la gent gran i als que tenien dèficits de mobilitat. Van arribar 35 o 40 furgonetes per una població de 1500 habitants. Sortí l'alcalde a rebre'ls. Els demanà l'ordre judicial i li contestaren que la duien de paraula. Una persona amb boina, que suposà del comandament parlamentà amb el batlle, però acabà allunyant-se'n fins que li van donar un cop amb un escut i anà per terra. Es van posar amb les mans alçades i els deien "Què feu?" Potser s'escapà un "Fill de puta!", però la majoria de gent, davant dels antiavalots, cridaven "Som gent pacífica!" i, en castellà "*Somos civiles; no somos terroristas*". Els policies entraren i estomacaren la gent; partiren l'escut a l'espatlla d'una senyora de més de 50 anys, que té posada una denúncia. "Ens tractaven de molt males maneres i jo vaig passar molta por..." Van poder accedir al local. Allí hi havia la gent gran i temíem que no passés algun fet irreversible perquè se sentien molts crits de pànic. Van tancar, de manera que els de fora no poguéssim entrar. Ni tan sols es va permetre de fer-ho a una metgessa que mostrà el carnet de metge. S'avisà a SEM. "Ningú no va agredir la GC, però no seria estrany que s'haguessin fet mal entre ells."

El següent fou **Enric Climent**, informàtic, que votà al Turó del Cargol al barri de Vallcarca de Barcelona, on va anar abans de les 8. La nit abans s'hi havien fet activitats. Hi havia dos agents de ME i unes 200 o 300 persones a l'entrada. Els ME havien intentat entrar al col·legi, però, davant la gent, havien desistit, com els estava manat. No hi va haver cap violència per part de ningú. "Per mi, l'1-0 era un gran dia, una jornada molt important i volia ajudar" , respongué al fiscal **Moreno**. Allí s'autoorganitzaren espontàniament. En acabar la declaració, demanà de romandre a la sala; era el tercer testimoni que ho feia i no seria l'últim.

Maria Dolors Prats, ex petita empresària, ara jubilada, va acudir al col·legi Ausiàs March del barri de les Corts. S'hi quedà a dormir i participà de les activitats de l'AMPA i hi tornà a la tarda. Li venia de gust ajudar. Va veure la parella

o binomi de ME. Cert, intentaren entrar dins el col·legi... però ja hi havia unes 300 persones. El dia abans van entrar dues o tres vegades per saber si teníem material electoral. No en trobaven i aixecaven acta. Què podien dos? La concentració no va tenir res de violent; era lúdica, amb menjar compartit. Tothom estava content de poder votar. Es feien passadissos per a la gent gran o impedida perquè pagués votar més de pressa. Es deixaven paraigües perquè plovia... La fiscal **Madrigal** no entenia res: "Qui organitzà la votació?" "Ningú. S'autoorganitzà..." Es van fer torns perquè sempre hi hagués unes 300 persones al col·legi... Seguí el testimoni de **Francesc Xavier Almirall**, funcionari carrera, que havia estat sots-director general de tràfic; votà a L'Oliviera de Cabrils. El divendres el pare d'un alumne es va quedar a l'escola perquè no tanqués i, a partir d'aleshores, altres famílies i veïns li van fer costat. Va ser un cap de setmana amb activitats culturals i àpats col·lectius. El divendres ja hi van anar els ME i, el dissabte, dues o tres vegades. Van parlar amb algú i digueren que a les 6 del matí de l'1-0 el local havia d'estar desallotjat. Però a les 5 del matí ja hi havia 300 veïns. A les 6 van tornar i, més tard els ARRO i tot. Verbalment van dir que volien entrar, però se'ls va dir que se'ls dificultaria l'entrada oposant resistència passiva, i no van practicar la força. Va ser un dia festiu i familiar, tot i la por. Havien vist el desembarcament de policies, aquells escamots de l' "A por ellos!" i les càrregues d'alguns centres. El fiscal **Moreno** volia saber si s'havia acabat votant. "Qui cridava a votar i qui ho organitzava tot?" "Va ser espontani... Hi havia nens i avis, gent de totes les tendències. Era un ambient molt plural". L'assessor d'empreses **Jesús M. Bricollé** votà a l'IES Castellet de Sant Vicenç de Castellet (Bages), un nucli de 10.000 habitants. A 1/4 de 7 del matí de la vigília els ME es presentaren: volien saber què es feia. Aixecaren actes tres o quatre vegades. L'endemà, 1-0, també van tornar dues o tres vegades. Eren un centenar i mig de persones davant l'escola; es digué als ME que no els permetrien passar la porta tot i que volien entrar. No hi va

haver cap situació violenta. Va veure persones d'altres municipis perquè el cens era universal. **Míriam Camp**, per la seva banda, votà a Arenys de Mar. El matí s'hi presentaren ME, però feien una xocolatada. Era un ambient festiu: fins i tot van coure un paella.

□ S'estaven posant cares reals als "murs de persones" i s'estava desmuntant tot tipus de violència, fins i tot la "violència ambiental" amb què vol argumentar **Marchena**. La rebel·lió, i la sedició requereixen una violència, que no va existir malgrat l'exercida per la policia. El fiscal **Maza** i els magistrats **Lamela** i **Llarena** van subvertir els fets en la instrucció per argumentar que hi va haver violència promoguda pel govern, l'ANC i Òmnium amb un propòsit clar. Els fiscals s'arrapen a la tesi, però es queden amb aigua en un cistell. Per això, repeteixen preguntes (*Com va saber el lloc electoral? No sabia que estava suspès?*) o, en aquest cas, no van fer ni fer-ne. Altrament, l'únic que interessa al Tribunal és si, enmig de les declaracions dels votants, salta algun indici que faci pensar que les concentracions dels centres de votació per protegir les urnes havien estat organitzades pel govern; si les concentracions de protesta contra l'actuació de l'les FCSE van ser preparades i dirigides des d'una estructura encapçalada per membres del govern i els representants de les entitats socials. I, res de res no surt. □

□ **Agustí Ferrer**, funcionari de carrera, votà al centre electoral d'El Catllar (Tarragonès). Quan **Marchena** li demanà si jurava o prometia dir la veritat, va argumentar: "Espero que la veritat es faci lliures". Repetí la cançó. Els ME digueren la vigília que a les 6 del matí el centre de votació havia d'estar tancat, però no ho van fer i, quan tornaren a personar-se l'endemà, els van dir que no volien tancar-lo. Ja eren un centenar de persones. No pensaven fer cap acció violent. Assenyadament, no actuaren. Li consta que "van arribar persones a votar 'No' i, després, havent vist el que passava en d'altres llocs a les xarxes, es van quedar en el centre". El darrer a declarar fou **Adriano Raddi** ciutadà italià investigador, que acompanyà la família, muller i filla, a

l'Escola la Concepció de Barcelona. L'AMPA decidí mantenir obert el centre la vigília. Els ME s'hi presentaven de manera regular i s'adonaven que no s'hi feien activitats referendàries. Es pot dir que aixecaven acta cada sis hores. L'1-0 hi havia moltes persones, mig miler. Cap problema amb els ME. Des del carrer s'increpà als votants al crit de "¡Viva España!" i res més. □**Moreno** tornava a la cançó enfadosa de si no coneixia la resolució del TSJC. Però la qüestió era que, a banda de manar no alterar "la convivència ciutadana", aquesta resolució no s'adreçava explícitament a la gent, sinó als poders públics, i concretament als cossos de la policia, perquè complissin l'ordre d'impedir el referèndum fent prevaler la seguretat a l'eficàcia. Els observadors internacionals, coordinats en la iniciativa International Trial Watch, ja han advertit advertien d'aquesta irregularitat des de la setmana passada, i ho expressaven dient que fiscalia, amb aquestes preguntes, "pretén situar els testimonis davant la disjuntiva d'acatar una ordre judicial o d'exercir un dret fonamental". Aquesta perspectiva, tanmateix, seria falsa: no essent la ciutadania la destinatària de cap ordre judicial, i no essent la participació en un referèndum un il·lícit penal, l'1-0 els ciutadans podien participar en la votació emparats pels seus drets fonamentals. Això **Marchena** ho sap, i per això ahir parà els peus a la fiscalia, quan aquesta volia fer retrets als votants. A ell se li'n va en orris l'argument de la "violència ambiental" i als fiscals es troben en fals amb tots els altres, sobretot les directrius d'ocupar els col·legis. Els dos **Jordis** s'han carregat els neulers de l'organització, però els votants parlen d'espontaneïtat i autoorganització. La presó preventiva hauria de cremar als dits dels membres del Tribunal. Fins i tot allò de la passivitat o connivència dels ME amb els votants els salta pels aires, als fiscals. Segons els testimonis dels votants, resulta que els ME haurien complert com ningú amb "el dispositiu conjunt". A la vigília comprovaven que als centres de votació no s'hi fessin preparatius electorals i aixecaren acta; l'1-0, en veure els col·legis amb ciutadans, van preferir

salvaguardar “la convivència” com havia manat la magistrada. **Pérez de los Cobos** s’haurà de confrontar amb els capdarrers dels ME per explicar qui va trencar el “dispositiu conjunt”. Podria haver prevaricat, Però, tranquils. No se l’encarregarà; potser la premiaran com s’ha fet amb la jutgessa **Lamela**. I, perdoni, Sr. **Marchena**, ja suposo que això que dic, per a vostè, deu ser del tot “impertinent”.